

за да ги даде на татаритѣ и черкезитѣ или да възнагради съ тѣхъ ония, на които е отнело имотитѣ въ полза на имигрантитѣ. Съ освобождението на България, тѣй нарушеното ни стопанско равновѣсие прѣзъ турския режимъ, ведно съ слѣдитѣ отъ турския военно-феодаленъ строй — спахильци и тимари — трѣбаше сериозно да занимае нашето законодателство, въ каквато смисль бѣха законитѣ отъ 1880, 1883 и 1885 г. (Съотвѣтно за черкезитѣ и татарски земи, за господарскитѣ и чифлишки земи).

Имиграционнитѣ движения въ България — послѣдната вече като самостоятна политическа единица — се прѣдставляватъ вече главно отъ *българи*, емигрирали или живущи вънъ отъ тѣй окастренитѣ ѣй граници (въ 1878 г.), и то далечъ не отъ економически характеръ. Такива бѣха имигрантитѣ отъ Добруджа и сѣщинска Ромѣния, отъ Бесарабия и Пиротско, а въ по-масовъ и отъ важность размѣръ — тия отъ Македония и Одринско (главно прѣзъ 1878 и 1903 г.). Единствената *имиграция* за България отъ прѣдимно економически характеръ, е тая на живущитѣ, като имигрирали прѣзъ робството, *българи въ Банатъ*. Собствено, още прѣзъ 1866 г. около стотина сѣмейства — земледѣлци отъ Маджарско сѣ емигрирали въ Турция, заселени главно въ Бургашко. Тѣ сѣ минали прѣзъ Сливенъ и сѣ били третираны отъ властитѣ като „маджари“, когато въ сѣщность сѣ били повечето българи, изселени отъ Никополско въ Унгария прѣди два вѣка. Настанени били около селото Каялий, но скоро черкезитѣ съ своитѣ обири и насилия, ги принудили да се разпрѣснатъ по околнитѣ села. Хорографиченъ споменъ отъ тѣхната *имиграция* е днешното село въ Айтошка околия „Маджаларъ“ (ср. бѣлѣжкитѣ на професора Хохщетеръ въ Mittheilungen der Wiener Akad., 1869 и труда ми „Историята на градъ Сливенъ“, Т. II.) Слѣдъ освобождението, колкото и да имахме интересъ да привле-